

Dosar nr. 3-3164/2020
2-20156244-12-3-11122020

HOTĂRÎRE
În numele Legii

Dispozitivul hotărârii pronunțat public la 08.07.2021 în mun.Chișinău
Hotărârea integrală întocmită la 20.07.2021

08.07.2021

mun.Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani)

Instanța compusă din :

Președintele ședinței, judecător specializat pentru examinarea acțiunilor

în contencios administrativ

Igor Barbacaru

Grefier

Iuliana Arama

examinând în ședință de judecată publică, acțiunea de contencios administrativ, înaintată de către Eremei Priseajniuc împotriva Guvernului Republicii Moldova, persoană terță Silvia Cibotari, cu privire la anularea actelor administrative,

a c o n s t a t a t :

La 11.12.2020, Priseajniuc Eremei a depus cerere de chemare în judecată împotriva Guvernului Republicii Moldova, persoană terță Silvia Cibotari, solicitând :

- Anularea Dispoziției nr. 149-d din 11.11.2020, prin care s-a dispus eliberarea lui Eremei Priseajniuc din funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale și a Dispoziției nr. 150-d din 11.11.2020 cu privire la numirea dnei Silvia Cibotari în funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că, la 03.06.2020, a fost emisă Dispoziția nr. 103-d, prin care a fost numit în funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale din data de 09.06.2020. Ordinul de numire în funcția de director a domnului Eremei Priseajniuc, a fost emis în temeiul prevederilor art. 7 lit. i) din Legea nr. 136/2017 cu privire la Guvern, al art. 6 alin. (3) din Legea nr. 199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică și în conformitate cu pct. 11 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 71/2013.

La data de 11.11.2020, a fost emisă Dispoziția nr. 149-d, prin care s-a dispus eliberarea din data de 11.11.2020 a dlui Eremei Priseajniuc din funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale. Dispoziția de eliberare a dlui Eremei Priseajniuc din funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale a fost emisă în temeiul prevederilor art. 7 lit. i) din Legea nr. 136/2017 cu privire la Guvern, al art. 22 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Legea nr. 199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică și în conformitate cu pct. 11 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 71/2013.

La data de 11.11.2020, a fost emisă Dispoziția nr. 150-d, prin care s-a dispus numirea din data de 12.11.2020 a dnei Silvia Cibotari în funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale.

Consideră Dispoziția nr. 149-d din 11.11.2020, prin care s-a dispus eliberarea din data de 11.11.2020 a dlui Eremei Priseajniuc din funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale și Dispoziția nr. 150-d din 11.11.2020, prin care s-a dispus numirea din data de 12.11.2020 a dnei Silvia Cibotari în funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale ca fiind ilegale și neîntemeiate, pe cale de consecință fiind pasibile de a fi anulate, din considerentele ce succed.

Potrivit art. 7 lit. i) al Legii nr. 135/07.07.2017 cu privire la Guvern, în vederea realizării funcțiilor și atribuțiilor sale, Guvernul deține următoarele împuterniciri : numește în funcție, modifică raporturile de serviciu, suspendă și eliberează din funcție secretarul general al Guvernului, secretarii generali adjuncți ai Guvernului, secretarii de stat, secretarii generali ai ministerelor, reprezentantul Guvernului în Parlament și la Curtea Constituțională, reprezentantul Guvernului în teritoriu și adjunctul acestuia, conducătorii și adjuncții conducătorului autorităților administrative centrale subordonate Guvernului.

În conformitate cu prevederile art. 22 alin. (1) lit. a) al Legii nr. 199/16.07.2010, exercitarea mandatului încetează în caz de : expirare a termenului, dacă mandatul nu este prelungit în modul stabilit de lege, sau înainte de termen.

Potrivit art. 22 alin. (3) al Legii nr. 199/16.07.2010, în cazul demnitarului numit, încetarea înainte de termen a mandatului are loc prin revocarea sau, după caz, eliberarea din funcție a demnitarului în temeiul actului administrativ al autorității care l-a numit în funcție.

În conformitate cu prevederile pct. 11 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 71/2013, Directorul general este numit în funcție și eliberat din funcție de Guvern. Directorul general conduce și poartă răspundere pentru întreaga activitate a Agenției.

În privința temeiului de eliberare a reclamantului din funcția deținută, menționează că, pct. 11 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 71/2013 prevede doar competența materială de numire și eliberare din funcție a Guvernului, însă nu și temeiul de eliberare. Astfel, temeiurile de eliberare sunt cele stabilite de drept material, fie de Codul muncii, fie de altă lege specială. În această privință, dispoziția de eliberare nu este motivată în fapt și drept, fapt contrar art. 31 și 118 alin. (1) - (3) Codul administrativ. Chestiunile respective sunt aplicabile inclusiv Dispoziției nr. 150-d din 11.11.2020.

Totodată, într-o eventuală invocare a unui drept discreționar al Guvernului, menționează că un asemenea drept nu a fost utilizat conform prevederilor exhaustive ale Codului administrativ.

Potrivit art. 10 alin. (1) Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public. Totodată, conform art. 11 alin. (1) lit. a) Codul administrativ, actele administrative individuate pot fi : a) acte defavorabile - actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

În conformitate cu prevederile art. 21 alin. (1) - (2) Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decât în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Conform art. 28 alin. (1) Codul administrativ, procedura administrativă se realizează într-un mod simplu, adecvat, rapid, eficient și corespunzător scopului.

Potrivit art. 78 alin. (1) Codul administrativ, procedura administrativă se finalizează prin efectuarea unei operațiuni administrative sau prin emiterea unui act administrativ individual, respectiv încheierea unui contract administrativ.

Conform art. 29 din Codul administrativ, orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității. (2) O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă : a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă. (3) Măsura întreprinsă de autoritățile publice este una rezonabilă dacă ingerința produsă prin ea nu este disproporțională în raport cu scopul urmărit.

Din actul administrativ individual contestat rezultă cu certitudine faptul că, la caz, măsura nu este prevăzută de lege în condițiile în care nu se regăsește nici un temei de eliberare din funcția deținută, prin urmare nu are nici un sens testarea Dispoziției nr. 149-d din 11.11.2020 și a Dispoziției nr. 150-d din 11.11.2020 prin prisma art. 29 alin. (2) Codul administrativ.

Conform art. 31 din Codul administrativ, actele administrative individuale și operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate. În același sens, art. 118 alin. (1) - (3) din Codul administrativ, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii. Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde : a) motivarea în drept - temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) motivarea în fapt - oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul; c) în cazul actelor administrative defavorabile - o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului : investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc. Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia. La caz, constată reclamantul cu certitudine faptul că, lipsește cu desăvârșire motivarea actelor administrative individuale defavorabile contestate.

Art. 94 alin.(1) din Codul administrativ, prevede că, înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis.

Conform art. 32 Codul administrativ, procedura administrativă se structurează astfel încât participanții să poată înțelege fiecare etapă a procedurii. Dacă este necesară contribuția unui participant, acestuia i se comunică neîntârziat, într-un limbaj clar și ușor de înțeles, acțiunile care trebuie întreprinse. În condițiile legii, autoritățile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate.

În speță însă, afirmă reclamantul că, Guvernul nu a efectuat cercetarea de fapt în mod complet, obiectiv și multiaspectual, fapt contrar și prevederilor art. 22, 85 alin. (3), 92 Codul administrativ.

În conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. a) Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri : a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sânt legale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale.

Potrivit art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă. La caz, reclamantul revendică încălcarea dreptului de a ocupa funcția de director al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, care cuprinde inclusiv dreptul la muncă, consfințit în art. 43 al Constituției Republicii Moldova.

În conformitate cu art. 53 alin.(1) din Constituția Republicii Moldova, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului și repararea pagubei.

Conform art. 20 Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Potrivit art. 39 Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către : autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Potrivit art. 20 Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrate se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 163 Codul administrativ, procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă : a) actul administrativ individual este emis de către Guvern, un consiliu local sau Adunarea Populară a Găgăuziei; b) decizia cu privire la cererea prealabilă înrăutățește situația unei persoane față de situația din decizia inițială; c) legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanța de judecată.

Conform art. 189 alin. (1) Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. Astfel, activitatea administrate conform art. 5 Codul administrativ reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

În conformitate cu prevederile art. 196 Codul administrativ, acțiunea în contencios administrativ se depune la instanța de judecată în a cărei rază teritorială își are sediul autoritatea publică care a desfășurat activitatea administrativă contestată, dacă legea nu prevede altfel.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. a) Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare).

Conform art. 209 alin.(1) lit. a) Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la data

comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia.

În final, solicită reclamantul admiterea acțiunii în totalitate, pe motivele de fapt și de drept invocate supra.

Pîrîtul, Guvernul Republicii Moldova, a expediat în adresa Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) referința asupra prezentei cereri de chemare în judecată, înregistrată cu nr. de intrare 29648 din 18.12.2020, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată (f.d.42-48).

Persoana terță Silvia Cibotari, la 21.12.2020, prin intermediul poștei electronice a Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), a înaintat referință, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată și ilegală (f.d. 50-56).

În ședința de judecată de examinare și soluționare în fond a acțiunii, reclamantul - Priseajniuc Eremei, a solicitat admiterea acțiunii pe motivele de fapt și de drept invocate.

Reprezentantul pîrîtului, Guvernul RM - Iaroslav Chiosa, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată pe motivele de fapt și de drept invocate în referință.

Persoana terță Silvia Cibotari – prin cererea expediat la adresa de email a Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), la data de 21.12.2020, a solicitat examinarea cauzei în lipsă (f.d. 57).

Examinînd cererea de chemare în judecată, audiind explicațiile părților, cercetînd probele anexate la dosar în ansamblu și interconexiunea lor, studiînd normele legii aplicabile, instanța de judecată conchide că acțiunea urmează a fi admisă parțial, din următoarele considerente.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

Conform art. 20 Cod Administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod. În sensul respectiv, art. 189 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Astfel, instanța reține că, admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată inter alia de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice. La caz, aceste condiții de încălcare a dreptului vătămat prin activitatea administrativă a Guvernului Republicii Moldova este întrunit și în conformitate cu art. 39 din Codul administrativ – accesul liber la justiție.

Conform art. 5 Cod Administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Astfel, Dispoziția Guvernului Republicii Moldova nr. 149-d din 11.11.2020 „Cu privire la eliberarea din funcție a domnului Eremei Priseajniuc” constituie în sine act administrativ individual defavorabil pentru reclamant.

Or, conform art. 10 alin. (1) Cod Administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 alin. (1) lit. a) Cod Administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Conform art. 17 Cod Administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Astfel, din conținutul acțiunii, prin prisma cadrului legal citat, rezultă că, reclamantul Priseajniuc Eremei revendică apărarea dreptului la muncă.

Instanța constată că, acțiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamant la instanța competentă jurisdicțional și teritorial, este înaintată în termenul legal, a utilizat corect tipul acțiunii în contestare conform art. 206 Cod Administrativ pentru revendicarea drepturilor sale.

Prin urmare, instanța consideră că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod Administrativ, nu se regăsesc.

În privința temeiniciei acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

Materialele cauzei denotă că, prin Dispoziția Guvernului Republicii Moldova nr. 103-d din 03.06.2020, în temeiul articolului 7 litera i) din Legea nr. 136/2017 cu privire la Guvern, al articolului 6 alineatul (3) din Legea nr. 199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică și în conformitate cu punctul 11 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 71/2013, s-a dispus numirea dlui Eremei Priseajniuc în funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale din data de 9 iunie 2020 (f.d.14).

Ulterior, la 11.11.2020, Guvernul Republicii Moldova a emis Dispoziția nr. 149-d din 11.11.2020, prin care, în temeiul articolului 7 litera i) din Legea nr. 136/2017 cu privire la Guvern, al articolului 22 alineatul (1) litera a) și alineatul (3) din Legea nr. 199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică și în conformitate cu punctul 11 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 71/2013, s-a dispus eliberarea dlui Eremei Priseajniuc din funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale din data de 11 noiembrie 2020 (f.d.15). Totodată, fiind invocat faptul că, prezenta dispoziție poate fi contestată la Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani, str. Kiev, nr. 3) în termen de 30 de zile de la data comunicării, potrivit prevederilor Codului Administrativ al Republicii Moldova nr. 116/2018 (f.d.15).

De asemenea, în aceeași zi, 11.11.2020, a fost emisă și Dispoziția nr. 150-d, prin care a fost numită dna Silvia Cibotari, în funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale din data de 12 noiembrie 2020 (f.d. 16).

Nefiind de acord cu Dispozițiile Guvernului Republicii Moldova nr. 149-d și 150-d din 11.11.2020, la 11.12.2020, Priseajniuc Eremei a expediat la adresa de email a Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) prezenta cerere de chemare în judecată împotriva Guvernului Republicii Moldova, persoană terță Silvia Cibotari, solicitând : Anularea Dispoziției nr. 149–d din 11.11.2020, prin care s-a dispus eliberarea lui

Eremeri Priseajniuc din funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale și a Dispoziției nr. 150-d din 11.11.2020 cu privire la numirea dnei Silvia Cibotari în funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale (f.d. 2-11).

Conform art. 1 Cod Administrativ, (1) Legislația administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la îndeplinirea activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia. (2) Legislația administrativă se întemeiază pe normele constituționale dezvoltate în prezentul cod, în alte legi și în alte acte normative subordonate legii, care reglementează raporturile administrative și care trebuie să fie în concordanță cu Constituția Republicii Moldova.

Conform art. 2 Cod Administrativ, (1) Prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ. (2) Anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod. (3) Prevederile prezentului cod nu se aplică : a) raporturilor juridice de drept privat la care participă autoritățile publice; b) raporturilor juridice ale autorităților publice care acționează în baza Codului contravențional sau Codului penal; c) actelor supuse controlului de constituționalitate de către Curtea Constituțională; d) procedurii de elaborare și adoptare a actelor normative.

Conform art. 3 Cod Administrativ, Legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de îndeplinire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Conform art. 5 Cod Administrativ, Activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Conform art. 6 Cod Administrativ, (1) Procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condițiilor, pregătirea și emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condițiilor, pregătirea și încheierea unui contract administrativ sau examinarea condițiilor, pregătirea și întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică.

Conform art. 10 Cod Administrativ, (1) Actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 Cod Administrativ, (1) Actele administrative individuale pot fi : a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Conform art. 17 Cod Administrativ, Drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 17 Cod Administrativ, Dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios

administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 21 Cod Administrativ, (1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

Totodată, art. 36 în coroborare cu prevederile art. 21 Cod Administrativ reglementează principiul supremației dreptului. În esență supremația dreptului constă în aceea că, instanța de judecată competentă să soluționeze acțiunile în contencios administrativ este obligată să respecte principiul supremației dreptului, în conformitate cu care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui sînt considerate valori supreme și sînt garantate de stat. Instanțele de judecată competente aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului.

Astfel, conform jurisprudenței CtEDO instanța de judecată, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii (Hirro Balani c. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis v. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

În baza art. 219 alin.(1) Cod Administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Conform art. 220 alin.(1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art. 221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

În virtutea art. 93 Cod Administrativ, care stabilește sarcina probațiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform art. 25 Cod Administrativ, Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să își exercite atribuțiile legale în mod imparțial, indiferent de propriile convingeri sau interesele persoanelor care le reprezintă.

Instanța reține că, obiect al acțiunii prezentului proces constituie Dispoziția nr. 149-d din 11.11.2020, prin care s-a dispus eliberarea lui Eremei Priseajniuc din funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale și Dispoziția nr. 150-d din 11.11.2020 cu privire la numirea dnei Silvia Cibotari în funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale (f.d.16-16).

Avînd la bază faptele expuse prin prisma cadrului legal relevant speței, instanța constată la caz existența cumulativă a condițiilor pentru admiterea parțială acțiunii, din următoarele considerente.

Conform art. 7 al Legii cu privire la Guvern nr. 136 din 07.07.2017, În vederea realizării funcțiilor și atribuțiilor sale, Guvernul deține următoarele împuterniciri : i) numește în funcție, modifică raporturile de serviciu, suspendă și eliberează din funcție secretarul general al Guvernului, secretarii generali adjuncți ai Guvernului, secretarii de stat, secretarii generali ai ministerelor, reprezentantul Guvernului în Parlament și la Curtea Constituțională, reprezentantul Guvernului în teritoriu și adjunctul acestuia, conducătorii și adjuncții conducătorului autorităților administrative centrale subordonate Guvernului.

Conform pct. 2 din Regulamentul Guvernului aprobat prin Hotărîrea de Guvern nr. 610 din 03.07.2018, Guvernul este autoritatea publică care reprezintă și exercită puterea executivă în Republica

Moldova direct și/sau prin intermediul ministerelor, al altor autorități administrative centrale și al structurilor organizaționale din sfera de competență a acestora, precum și prin colaborarea cu autoritățile administrației publice locale.

Conform pct. 3 din Regulament, Guvernul este organ colegial care realizează misiunea și funcțiile sale prin adoptarea de acte decizionale în cadrul ședințelor, organizate în conformitate cu prevederile Legii cu privire la Guvern și ale prezentului Regulament.

Conform pct. 76 din Regulament, În cadrul ședințelor sale, Guvernul examinează subiecte privind :
4) aspecte organizatorice și administrative, inclusiv cu privire la resursele umane.

Conform pct. 83 din Regulament, Ședința Guvernului este deliberativă dacă la ea participă majoritatea membrilor Guvernului.

Conform pct. 105 din Regulament, La începutul fiecărei ședințe, Guvernul examinează proiectul ordinii de zi.

Conform pct. 106 din Regulament, În proiectul ordinii de zi a ședinței Guvernului, la propunerea membrilor Guvernului, pot fi operate modificări prin includerea sau excluderea unui anumit subiect.

Conform pct. 123 din Regulament, Actele Guvernului se adoptă cu majoritatea voturilor membrilor Guvernului.

Conform pct. 153 din Regulament, Dispozițiile Guvernului sînt acte cu caracter organizatoric și de dispoziție, care se adoptă în cadrul ședințelor Guvernului și se emit de către Prim-ministru. Dacă legea nu prevede altfel, dispozițiile Guvernului se adoptă cu privire la : 1) numirea și revocarea din funcții și alte subiecte privind personalul din ministere, alte autorități administrative centrale care țin de competența Guvernului.

Prin Hotărîrea de Guvern nr. 71 din 23.01.2013, art. 1, s-a hotărît : Se reorganizează prin transformare Agenția Medicamentului în Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, autoritate administrativă din subordinea Guvernului.

Conform pct.11 al Hotărîrii de Guvern nr. 71 din 23.01.2013 cu privire la aprobarea Regulamentului, structurii și efectivului-limită ale Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, Directorul general este numit în funcție și eliberat din funcție de Guvern.

Conform art. 6 al Legii cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr. 199 din 16.07.2010, (1) Ocuparea funcției de demnitate publică are loc prin alegeri sau prin numire, în condițiile legii. (3) În cazul în care ocuparea funcției de demnitate publică are loc prin numire, temeiul legal al apariției raportului de exercitare a funcției este actul de numire.

Conform art. 22 al Legii cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr. 199 din 16.07.2010, (1) Exercitarea mandatului încetează în caz de :

a) expirare a termenului, dacă mandatul nu este prelungit în modul stabilit de lege, sau înainte de termen;

b) stabilire, prin actul de constatare rămas definitiv, a încheierii directe sau prin intermediul unei persoane terțe a unui act juridic, luării sau participării la luarea unei decizii fără soluționarea conflictului de interese real în conformitate cu prevederile legislației privind reglementarea conflictului de interese;

c) nedepunere a declarației de avere și interese personale sau refuz de a o depune, în condițiile art.27 alin.(8) din Legea nr.132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate;

d) dispunere de către instanța de judecată, prin hotărîre irevocabilă, a confiscării averii nejustificate.

(3) În cazul demnitarului numit, încetarea înainte de termen a mandatului are loc prin revocarea sau, după caz, eliberarea din funcție a demnitarului în temeiul actului administrativ al autorității care l-a numit în funcție.

La fel, sunt relevante la caz prevederile art. 132 Cod administrativ, care stabilesc că, prin emiterea unui act administrativ individual se înțelege atât emiterea lui de către prim-ministru și autoritățile publice cu conducere unipersonală, cât și adoptarea lui de către Guvern și autoritățile publice cu conducere colegială. Conducerea colegială a unei autorități publice adoptă decizii prin vot.

Prin urmare, instanța conchide că, actul disputat în speță, nu este exceptat de la controlul judecătoresc pe calea contenciosului administrativ (art. 190 Cod Administrativ), mai mult, acesta este un act administrativ individual defavorabil în accepțiunea art.11 alin. (1) lit. a) Cod Administrativ.

Or, însăși din optica art. 22 alin. (3) al Legii cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr. 199 din 16.07.2010, rezultă că actul contestat de reclamant este un act administrativ. Iar pornind de la principiul egalității în drepturi și în fața legii a tuturor persoanelor indiferent de orice criteriu de delimitare, consfințit în unison la art. 16 din Constituția Republicii Moldova, art. 23 Cod Administrativ și art. 22 CPC, Guvernul, ca și orice autoritate publică urmează să respecte cadrul normativ în vigoare, *in concreto*, reglementările Codului Administrativ nr. 116 din 19.07.2018 (*în vigoare 01.04.2019*).

Conform art. 29 Cod Administrativ, (1) Orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității. (2) O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă : a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă. (3) Măsura întreprinsă de autoritățile publice este una rezonabilă dacă ingerința produsă prin ea nu este disproporțională în raport cu scopul urmărit.

Conform art. 44 Cod Administrativ, (3) Autoritatea publică este obligată să atragă în procedura administrativă, din oficiu sau la cerere, persoanele ale căror drepturi pot fi afectate prin procedura administrativă. Dacă are cunoștință despre astfel de persoane, autoritatea publică le informează despre inițierea sau desfășurarea procedurii administrative.

Art.70 alin.(1) și (2) Cod Administrativ, prevede că, dacă inițiază o procedură administrativă din oficiu, autoritatea publică informează în scris participanții despre aceasta în decursul unui termen rezonabil. Dacă inițiază o procedură administrativă la cerere și la procedură participă și alte persoane, autoritatea publică îi informează în scris, în decursul unui termen rezonabil, despre procedura inițiată.

Conform art. 94 Cod Administrativ, înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis. Audierea poate fi făcută verbal sau în scris.

Reieșind din cele constatate supra, prin prisma cadrului legal menționat, instanța reține că, neatragera în procedura administrativă a reclamantului, constituie o încălcare gravă a tuturor garanțiilor acestuia, care îi le oferă Codul Administrativ pentru protejarea intereselor legitime.

La caz, de asemenea, este de reținut și prevederile art. 31 Cod Administrativ, care expres indică că, Actele administrative individuale și operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

Instanța constată că actul administrativ contestat nu este motivat. Iar, argumentul pârâtului precum că motivarea actului administrativ contestat de către reclamant, nu este obligatorie, necesară și oportună, nu poate fi reținut ca plauzibil. Or, potrivit art. 118 alin. (1) – (3) Cod administrativ, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ

individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii.

Tot aici este de menționat că, prevederile art. 118 alin.(4) Cod Administrativ nu sunt aplicabile speței, or pîrîtul, la caz Guvernul, nu a demonstrat emiterea actelor administrative individuale de același fel într-un număr mai mare sau automatizat, și anume Dispoziții de eliberare din funcție, or fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază poziția, ceea ce la caz nu s-a constatat.

Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde : a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul; c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului : investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului, etc.. Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia.

Astfel, motivarea Dispoziției Guvernului cu privire la eliberarea din funcție, presupune obligația de a face cunoscute elementele de fapt și de drept care permit înțelegerea și aprecierea legalității sale, iar această exigență trebuie realizată într-un mod suficient de detaliat, prin indicarea în Dispoziție a motivelor pentru care Guvernul a ajuns la concluzia emiterii acesteia. Or, în lipsa motivării explicite a Dispoziției Guvernului, posibilitatea atacării acesteia în justiție devine iluzorie, în condițiile în care instanța de judecată nu poate specula asupra motivelor care au determinat Guvernul să ia această decizie în privința reclamantului. Prin urmare, motivarea reprezintă o condiție de legalitate a actului administrativ.

Instanța constată că în cadrul examinării cauzei, reprezentantul pârâtului nu a demonstrat instanței existența vre/unui motiv obiectiv, care a permis emiterea respectivei Dispoziții.

Or, din spiritul și litera art. 2 alin. (2) Cod Administrativ și în lumina caracterului uniform al jurisprudenței Curții Supreme de Justiție pe marginea reglementării legislative abordate, rezultă că numai anumite aspecte pot fi reglementate prin derogare de la Codul Administrativ, dacă se întrunesc cumulativ patru condiții : a) domenii specifice de activitate; b) norme legislative speciale derogatorii; c) reglementarea derogatorie să fie absolut necesară; d) reglementarea să nu contravină esenței Codului Administrativ.

Instanța reține că, prevederile art. 2 alin. (2) Cod Administrativ sunt de o importanță conceptuală atât pentru legiuitor, autoritățile publice ce realizează activitate administrativă cât și instanțele de judecată din raționamentul că, asigură caracterul uniform al procedurii administrative, dar și al Codului Administrativ în întregime, atât pe orizontală cât și pe verticală.

Prin urmare, instanța apreciază că, orice aplicare eronată a prevederilor art. 2 alin. (2) din Codul Administrativ este de natură să genereze un blocaj instituțional și o regresie serioasă în materia mijloacelor de protecție legală a drepturilor vătămate prin activitatea administrativă a autorităților publice. Din perspectiva legislatorului este imperativă respectarea principiilor procedurii administrative și contenciosului administrativ, etapelor de inițiere, derulare și finalizare a procedurii administrative consacrate în Codul Administrativ.

Astfel, din Dispoziția Guvernului cu privire la eliberarea din funcție a reclamantului, contrar prevederilor art. 118 Cod Administrativ, nu rezultă nici un motiv obiectiv.

În acest context, instanța atestă că, Dispoziția nr. 149–d din 11.11.2020, prin care s-a dispus eliberarea lui Eremei Priseajniuc din funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, constituie un act administrativ individual ilegal.

Instanța subliniază că, controlul judecătoresc efectiv impune instanței de judecată obligația să verifice legalitatea actului administrativ individual și din optica respectării principiului proporționalității.

Este de menționat că în conformitate cu prevederile art. 21 Cod Administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decât în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Instanța reține că în principiu, ingerința în drepturile persoanei în cazurile și condițiile stabilite de lege, trebuie să fie proporțională.

Astfel, conform art. 29 alin. (1) - (3) Cod Administrativ, orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității. O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă : a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă. Măsura întreprinsă de autoritățile publice este una rezonabilă dacă ingerința produsă prin ea nu este disproporțională în raport cu scopul urmărit.

Instanța consideră necesar a sublinia că principiul proporționalității se referă la faptul că măsurile prin care se efectuează o ingerință în drepturile persoanei, ar trebui folosite cu atenție și numai atunci când este cu adevărat urgent. Prin urmare, puterea publică nu ar trebui să intervină în drepturi mai mult decât este necesar. Din aceste motiv, principiul proporționalității este adesea denumit „interdicția excesului”. În substanță, principiul proporționalității este un „mijloc de cântărire”, atunci când autoritatea publică intervine prin activitatea administrativă în drepturile persoanei.

Este de menționat că testul de proporționalitate se realizează pe verticală și cuprinde anumite elemente. Potrivit algoritmului de verificare a proporționalității, testul eșuează și actul administrativ individual este ilegal, dacă cel puțin lipsește un element. În așa fel, o măsură oficială întreprinsă de autoritățile publice și este proporțională, dacă: are un scop legitim; este potrivită; necesară; rezonabilă.

Instanța de judecată conchide că, măsura oficială întreprinsă de Guvern demonstrează exercitarea dreptului discreționar cu încălcarea prevederilor art. 137 Cod administrativ. Din acest punct de vedere, emiterea Dispoziției nr. 149–d din 11.11.2020 de către pîrît contravine art. 21 alin. (3) și 29 Cod Administrativ. Scopul legitim urmărit de către Guvern prin adoptarea Dispoziției enunțate, nu doar că nu este motivat, dar nici rezonabil.

O măsură oficială este întotdeauna potrivită dacă ajută la promovarea obiectivului dorit. Astfel, dacă este sau nu potrivită cu scopul legitim măsura întreprinsă de către pârât, nu poate fi apreciată din lipsă de elemente de fapt ce urmau a fi acumulate conform art. art. 22, 85 alin. (3) și 87 Cod Administrativ, dar și din lipsa scopului legitim, care nu numai că nu este enunțat, dar nici motivat, circumstanță care denotă încălcarea prevederilor art. 31 și art. 118 alin. (1) - (3) din Codul administrativ.

Astfel, din lipsa scopului legal, nemotivarea actului administrativ defavorabil și din lipsa cercetării stării de fapt, nu poate fi apreciat în general elementul necesității. Instanța constată că nici în referința depusă, nu pot fi desprinse elemente de fapt care ar justifica necesitatea emiterii de către Guvern a Dispoziției nr. 149–d din 11.11.2020 cu privire la eliberarea din funcție a reclamantului.

Totodată, instanța de judecată constată că rezonabilitatea măsurii lipsește. Măsura oficială întreprinsă de autoritățile publice este una rezonabilă, dacă ingerința produsă prin ea, nu este

disproporțională în raport cu scopul urmărit. Astfel, din lipsa scopului legal, nemotivarea actului administrativ defavorabil și din lipsa cercetării stării de fapt, este imposibil de pus în balanță argumentele pro și contra, avantajele în raport cu ingerința în drepturile reclamantului. Mai mult, pârâțul nu a prezentat nici o probă în conformitate cu prevederile art. 220 alin. (1) și 93 alin. (1) - (2) Cod Administrativ, prin ce ar proba rezonabilitatea măsurii oficiale cu scopul legitim urmărit.

Instanța consideră necesar a menționa că, controlul judecătoresc efectiv, impune instanței de judecată obligația pozitivă să verifice legalitatea actului administrativ individual și din optica respectării securității juridice și certitudinii juridice.

Încălcările reținute de instanța de judecată, denotă și o problemă de incertitudine și netransparență a Dispoziției emise de către Guvern, iar aceste circumstanțe generează caracterul incert al actului administrativ individual defavorabil emis de către autoritatea publică pârâtă. Conform art. 119 alin. (1) Cod Administrativ, conținutul unui act administrativ individual trebuie să fie suficient de cert. Caracterul cert, trebuie să denote complet și obiectiv raționamentul actului administrativ individual emis, astfel încât dispozitivul să fie rezultatul unei raționament juridic constant, proporțional și previzibil.

În contextul celor invocate, instanța conchide despre temeinicia parțială a acțiunii, cerința cu privire la Anularea Dispoziției nr. 149-d din 11.11.2020, prin care s-a dispus eliberarea lui Eremei Priseajniuc din funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, urmînd a fi admisă, iar actul administrativ individual, urmează a fi anulat ca fiind emis contrar legii.

Cît ține de argumentul reprezentantului pîrîtului precum că, reclamantul a fost destituit/revocat din funcție și nu eliberat, acesta este apreciat critic de către instanța de judecată, or în textul Actului administrativ contestat, la pct.1, expres se menționează : Se eliberează domnul Eremei Priseajniuc din funcție de director al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, iar cum este prevăzut la art. 22 alin.(3) al Legii cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr. 199 din 16.07.2010 – în cazul demnitarului numit eliberarea din funcție are loc în temeiul actului administrativ emis de autoritatea care l-a numit în funcție.

Mai mult, este apreciat critic și neîntemeiate alegațiile reprezentantului pîrîtului precum că în cazul eliberării lui Eremei Priseajniuc din funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, nu era necesar invocarea temeiului de drept, odată ce dreptul de a numi în această funcție este a Guvernului, corelativ acestuia îi aparține și dreptul de eliberare din funcție referindu-se în special la prevederea art.22 alin. (3) din Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr. 199 din 16.07.2010, potrivit căruia : „în cazul demnitarului numit, încetarea înainte de termen a mandatului are loc prin revocarea sau, după caz, eliberarea din funcție a demnitarului în temeiul actului administrativ al autorității care l-a numit în funcție.”

Or, cum este menționat și supra, din sensul prevederilor art. 22 alin. (3) din Legea cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr. 199 din 16.07.2010, rezultă că, eliberarea din funcție a directorului general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, se face prin act administrativ.

Instanța reține, că este greșită abordarea pârâțului precum că este suficient invocarea temeiului conform art. 22 alin. (3) al Legii nr.199 din 16.07.2010, fără careva temei material (de fond), or, regula valabilității actului administrativ, stabilește contrariul. Astfel, titlul III din Codul Administrativ, stabilește formalitățile și procedura pentru emiterea actelor administrative, cu indicarea condițiilor de fond și formă pentru aceasta și respectiv, sancțiunea ce survine în cazul nerespectării acestora. Așa fiind unul din elementele de bază ale un act administrativ, este motivarea.

Deși, este un domeniu specific de activitate, care ar implica simetria juridică, actul administrativ

emis în această activitate administrativă nu poate deroga de la condițiile pentru aceasta stabilite de Codul Administrativ. Or, în caz contrar aplicând simetria juridică și fiind de ajunsă atribuția și dorința organului ce a emis actul de numire în funcție de demitere a celui numit, se riscă încălcarea drepturilor persoanei, care nu are nici o pârghie și rezultat al legitimei așteptări de exercitare a atribuțiilor pentru întreaga perioadă a mandatului. Fiind expus oricând la posibilitatea de a fi demis, fără să existe alte temeiuri de drept, faptice pentru aceasta, reducându-se doar la atribuția emitentului și dreptul de a acționa în așa mod.

Iar din conținutul dispoziției contestate se reține că acesta conține doar o enumerare a normelor de drept ce dă posibilitatea și confirmă atribuția Guvernului de a acționa în acest sens, fără să se indice temeiurile de fapt pentru aceasta. Iar, această circumstanță implică lipsa condiției de valabilitate a actului administrativ emis în așa mod și necesitatea aplicării sancțiunii juridice pentru aceasta.

Referitor la cerința reclamantului cu privire la : Anularea Dispoziției nr. 150-d din 11.11.2020 cu privire la numirea dnei Silvia Cibotari în funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale, instanța reține că aceasta nu poate fi admisă având în vedere că, efectul produs de soluția instanței de judecată este expres și exhaustiv prevăzut de Lege.

În acest context, instanța de judecată reține că, în temeiul art. 228 Cod Administrativ, (1) Actul administrativ individual anulat în tot sau în parte de către instanța de judecată nu produce efecte juridice, în totalitate sau în partea anulată, din momentul emiterii lui.

Din dispozițiile acestei norme, raportate la circumstanțele prezentei cauze, reiese cert că anularea Dispoziției Guvernului Republicii Moldova nr. 149-d din 11.11.2020 „Cu privire la eliberarea din funcție a domnului Eremei Priseajniuc”, privează acest act administrativ de orice efecte din momentul emiterii.

Prin urmare, efectul anulării deciziilor/dispoziției de către instanța de judecată constă anume în repunerea în raporturile existente până la emiterea acestora, reieșind din conceptul că acestea nici nu ar fi existat, astfel își produce efectele juridice actul de dispoziție prin care Eremei Priseajniuc a fost numit în funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale.

De asemenea, la caz este de reținut principiul (*restitutio in integrum*) regula de drept potrivit căreia tot ce s-a executat în baza unui act individual defavorabil anulat trebuie restituit, astfel încât părțile raportului juridic de drept public să ajungă în situația în care acel act nu s-ar fi executat.

La caz, reclamantul Eremei Priseajniuc efectiv a fost eliberat din funcție, adică actul administrativ Dispoziția Guvernului Republicii Moldova nr. 149-d din 11.11.2020 „Cu privire la eliberarea din funcție a domnului Eremei Priseajniuc”, a fost executat.

Respectiv, anularea Dispoziției Guvernului Republicii Moldova nr. 149-d din 11.11.2020 „Cu privire la eliberarea din funcție a domnului Eremei Priseajniuc”, duce la întoarcerea executării, adică repunerea lui Eremei Priseajniuc în funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale.

Această obligație este pusă în contextul hotărârii emise și a dispozițiilor legale pertinente în sarcina emitentului actului administrativ anulat, care are sarcina de a acționa în strictă conformitate cu exigențele legale speciale ce a determinat anularea actului administrativ contestat în speță, reieșind din considerentul că, anularea actului administrativ produce efecte retroactive, ce duc la repunerea părților în poziția existentă la data emiterii acestui act.

Aceste efecte ale anulării de către instanța de judecată a actului administrativ contestat sunt expres prevăzute de Lege, iar punerea în executare a efectelor anulării ține de competența și sarcina autorității publice emitente a actului administrativ anulat ca urmare a punerii în executare a hotărârii judecătorești, efecte ce nu urmează a fi dispuse separat prin hotărâre judecătorească.

Or, în cazul indicării de către instanța de judecată în dispozitiv a mențiunii privind restabilirea în funcția deținută anterior, ar fi creată o situație juridică deja existentă, din moment ce Dispoziția Guvernului Republicii Moldova nr. 103-d din 03.06.2020, prin care reclamantul Eremei Priseajniuc a fost numit în funcția de director general al Agenției Medicamentului și Dispozitivelor Medicale din data de 09.06.2020 (f.d.14), este în vigoare și produce efecte juridice.

Avînd în vedere prevederile art. 24 al Legii cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică nr. 199 din 16.07.2010, care prevede că, Dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile legislației muncii, cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz, în măsura în care nu contravin legilor ce reglementează activitatea persoanei cu funcție de demnitate publică, instanța consideră necesar a reține la caz art. 63 alin.(1) lit.d) al Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158-XVI din 04.07.2008, care prevede procedura/mecanismul aplicabil în privința persoanei terțe, la caz Silvia Cibotari, în situația constatată în speță și respectiv soluția emisă de către instanța de judecată în prezenta cauză.

De asemenea, instanța consideră necesar a menționa că, conform art. 256 CPC, (2) Hotărîrea judecătorească privind reintegrarea în serviciu a salariatului concediat sau transferat nelegitim urmează a fi executată imediat.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin.(1) lit. a) Cod Administrativ, instanța de judecată,

hotărâște:

Acțiunea de contencios administrativ, înaintată de către Eremei Priseajniuc împotriva Guvernului Republicii Moldova, persoană terță Silvia Cibotari, cu privire la anularea actelor administrative, ***se admite parțial.***

Se anulează Dispoziția Guvernului Republicii Moldova nr. 149-d din 11.11.2020 „Cu privire la eliberarea din funcție a domnului Eremei Priseajniuc”.

În rest, acțiunea se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărîrea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Chișinău în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani).

Președintele ședinței,
judecătorul

Igor Barbacaru